

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Φάουστ»

Μια τεράστια οριζόντια πλάκα που σχεδόν συμπίπτει στις δύο της διαστάσεις με το σκηνικό τετράγωνο, κρεμασμένη στις τέσσερις της άκρες από ψηλά, σμικραίνει τον κάθετο χώρο της σκηνικής δράσης μέχρι τα μεγέθη «μπουντρουμιού» και «καταραμένης τρύπας» που δεν αφήνει τον Φάουστ να ισιώσει το ανάστημά του στο σπιουδαστήριό του. Το μεταφορικά ομιλούν και εικαστικά εντυπωσιακό σκηνικό της Εύας Μανιδάκη δημιουργεί την αίσθηση του ασφυκτικού περιορισμού των δυνατοτήτων μιας θνητής ύπαρξης, της αδυναμίας της να επικοινωνήσει με τα Ουράνια, να πλησιάσει «τα μυστήρια της οικουμένης», να γνωρίσει «ποια είν' η δύναμη που σύνθεσε τον κόσμο». Το μεταφρασμένο από τον Σπύρο Ευαγγελάτο πρώτο μέρος της τραγωδίας του Γκαίτε «Φάουστ» αποτέλεσε την κειμενική βάση της δικής του παλαιότερης παράστασης και τώρα ανεβαίνει στο (ανακαινισμένο και λαμπρό) Δημοτικό Θέατρο του Πειραιά, σε σκηνοθεσία της Κατερίνας Ευαγγελάτου. Καθώς η παράστασή της μόνο αδιάφορους δεν αφήνει,

κάποιοι μιλούν για το «έτοιμο» υλικό, για τη μισή πορεία που έχει διανύσει η σκηνοθέτιδα, παρακάμπτοντας το στάδιο της προσωπικής σπουδής του πρωτότυπου λογοτεχνικού όγκου. Σημασία έχει –και κατ' εμένα τεράστια σημασία– η αισθητική, υφολογική και ιδεολογική σύμπλευση μεταξύ της μεταφραστικής απόδοσης του κειμένου και της σκηνοθετικής γραμμής της Κατερίνας Ευαγγελάτου. Ένα έργο που γραφόταν από τον Γκαίτε σ' όλη τη διάρκεια της δημιουργικής του ζωής, που χώρεσε όλο το σύμπαν των ιδεών του, στη θεατρική του μετενσάρκωση δεν μπορεί παρά να αποτελεί προϊόν σκηνοθετικής τομής, προϊόν σκηνοθετικής σύνθεσης όσων, μετά την ανάλυση του όλου, επιλέγονται σύμφωνα με τη συγκεκριμένη οπτική γωνιά. Η Ευαγγελάτου επιλέγει εκείνη την πλευρά του Γκαίτε που μοιάζει με τον βλάσφημο και επαναστάτη νεαρό Γερμανό φοιτητή, που δεν διστάζει να ανατρέψει τα ταμπό, να κοιτάξει κατάματα το σκοτάδι που κρύβεται μέσα του. Η ανάκληση από τον Φάουστ της «Δύναμης του Σκότους» δίνεται στην παράσταση ως η διάσχιση της προσωπικότητάς του, ο Μεφιστοφελής του λαμπρού Αργύρη Πανταζάρα είναι το δίδυμο μισό του Φάουστ του εξαίρετου Νίκου Κουρή. Η υπογραμμισμένη ομοιότητα των δύο μορφών, ο ειρωνικός συντονισμός των κινήσεων των δύο ηθοποιών, η παθιασμένη αναμέτρηση μεταξύ τους ως εσωτερική πάλη αποτελούν την πρόταση της σκηνοθέτιδας. Όπως και η πικρή σάτιρα της διάστασης μεταξύ των πνευματικών αναζητήσεων του ανθρώπου και των γήινων εφαρμογών τους. Όπως και η σαρκαστική διάβρωση της ερωτικής ιστορίας με τη Μαργαρίτα (Νάνσυ Σιδέρη), όπου η «πλάκα» του σκηνικού γίνεται κάθετη και ανεβάζει το ζευγάρι (το τρίο, με τον διάβολο πάντα παρόντα) στα ύψη και ταυτόχρονα αποτελεί την επιφάνεια για την κατακόρυφότητά τους πτώση. Όπως η αφαίρεση της ρομαντικής γοητείας από τη σκηνή των βαλπουργικών οργίων.

Αν θα πάτε... να πάτε.